

מעשה בעקרב שהיה בנו של אדם הראשון

מעשה בחסיד אחד שהיה עשיר מאד וזקן. ולא היה לו כי אם בן אחד ושמו רבי יוחנן. והיתה לאותו רבי יוחנן אישה יפה וצדקת מאד. לימים חלה אותו זקן למות וקרא לבנו וציוהו להתעסק במצוות הבורא ולעשות צדקה תמיד. ונתן לו כל אשר לו. וגם ציוהו וכן אמר לו: "בני, כשייתמו ימי בכי אבלך, לך לשוק ושב שם, ער שתראה שום אדם מביא שום סחורה למכור בשוקו ואותה סחורה שתראה ראשונה קנה אותה ואל תניח, ותביא אותה לביתך ותהיה לך למשמרת."

נפטר הזקן והלך לבית עולמו. ויבך אותו בנו שלושים יום. ויתמו ימי בכייתו, ויקם רבי יוחנן ויזכור מה שציוהו אביו. הלך לשוק וישב שם. וראה איש אחר נושא בידו גביע אחד יפה מאד. אמר לו רבי יוחנן: "רוצה אתה למכור לי זה הגביע שאתה נושא?"

אמר לו: "הן."

אמר לו: "בכמה?"

אמר לו: "במאה זהובים."

אמר לו רבי יוחנן: "תן לי אותו בששים זהובים."

ולא רצה והלך לו.

אמר רבי יוחנן בלבו: מה אעשה למצות אבי, אם לא אקנה אותו? קרא אחריו ואמר לו: "תן אותו לי וקח מאה זהובים כאשר דיברת."

אמר לו: "אם תרצה ליתן שתי מאות זהובים, אתן אותו לך, ואם לא, הניחני לילך לדרכי."

אמר לו: "לא אתן לך כי אם מאה כאשר אמרת."

הלך לו.

וחזר רבי יוחנן ואמר: בעל כרחי צריך אני לקנותו כמצות אבי. קרא אחריו ואמר לו: "קח שתי מאות, כאשר דיברת."

אמר לו האיש: "אם רצונך ליתן לי אלף זהובים במחירו, אתנהו לך, ואם לאו, הניחני."

חשב רבי יוחנן בלבו, כן הוא הולך ומייקר אותו תמיד, וצריך הוא לקנותו בעל כרחו משום מצות אביו, מה עשה? הביאו לביתו ונתן לו אלף זהובים במחיר הגביע ויהי לו למשמרת. ופעמים הרבה ניסה לפתוח אותו ולא יכול לפתחו.

והיה הדבר לפני חג הפסח, וכשישבו לאכול בליל ראשון של פסח, אמר רבי יוחנן לאשתו: "הביאי לי הגביע שקניתי במצות אבי ויהיה על השולחן לכבוד יום טוב!" הלכה הצדקת והביאה אותו. לקחו רבי יוחנן לנסות לפתחו, ויפתח אותו מיד. וימצא גביע קטן בתוך הגדול. ויפתח את הקטן וימצא בתוכו עקרב [יש אומרים צפרדע] אחד קטן. ויתמהו מאד. ולקחו רבי יוחנן ונתן לו לאכול ואכלו וירץ סביב צוארו ויחבק לו וינשק לו. וכשהיה שבע, הלך לו ונכנס בתוך הגביע הקטן, וסגר אותו רבי יוחנן וישם הקטן תוך הגדול כאשר בתחילה.

ויאמר רבי יוחנן לאשתו: "לא לחינם ציוני אבי דבר זה נאכילנו ונגדלנו ונדע, מה יהיה בסופו." האכילוהו בכל יום, וגדל העקרב, ולא היה יכול עוד ליכנס בגביע הקטן והיה בתוך הגדול. והלך וגדל מאד, עד שעשה לו רבי יוחנן בית להיות בו, וירד רבי יוחנן מנכסיו, כי העקרב אכל כל מה שיש להם. והעקרב גדל ולא היה יכול ליכנס בשום בית והיה בחצר. וגדל מאד עד שהיה כהר גדול. ולא היה לרבי יוחנן עוד מה ליתן לו לאכול. בכה רבי יוחנן ואמר לאשתו: "מה נעשה עוד לתת לו לאכול, כי אין בידינו מאומה, כי הוא אכל כל אשר לנו."

אמרה לו הצדקת: "מכור טליתך היום וקנה לו לאכול, ואני אמכור מחר סרבלי ואתן לו לאכול." וכן עשו, ולא היה להם עוד מאומה.

ויבוא רבי יוחנן לפני העקרב ויפול לפניו ויבך, ויתפלל אל יי ויאמר: "רבנו של עולם! גלוי וידוע לפניך, כי נתתי כל מה שהיה לי כדי לקיים מצות אבי, ולא נשאר לי מאומה, ולא אדע מה יש לי לעשות לו, כי אין לי עוד כלום, ואני ואשתי ובני ערומים ויחפים, רעבים וצמאים. פרנסנו, אלהי, כי אתה רחמן וחסיד על כל מעשיך, והודיעני, אלהי ישעי, מה טיבו של זה העקרב שגידלתי ורוממתי, ומה יהיה בסופו."

ויפתח העקרב את פיו ויאמר: "שמע אלהים תפילתך ונתן לי רשות לדבר אליך. ידעתי כי עשית לי כל מה שתוכל ולא מנעת עצמך מלהנות לי בכל כוחך. ועתה שאל נא ממני דבר אחד מה שתרצה ואתן לך." ענה רבי יוחנן: "אם כן הוא, למדני כל הלשונות שבעולם." לימדו לו, והיה יודע להבין לשון בהמות ועופות וחיות וכל לשונות שבעולם.

[ויאמר העקרב לרבי יוחנן:] "ואשתך הצדקת, אשר היתה תדיר טורחת בעבורי וזריזה לשמשני, תשאל ממני דבר אחד מה שתרצה ואני אתן לה." ותבוא האשה ותאמר לו: "אדוני, תן לי עושר גדול, כדי שאוכל לפרנס בעלי ובני ביתי בכבוד." אמר לה: "בואו אחרי והביאו עגלות וסוסים וחמורים וכל מה שתוכלו מבהמות עמכם, ואעמוס אותם כסף וזהב ואבנים טובות ומרגליות."

וכן עשו. וילכו אחריו, עד שהביאם אל יער אחד ששמו יער דבי עילאי [ראה בבלי, חולין נט, ב] ונכנסו בעבי היער, והתחיל העקרב לשרוק בפיו, ובאו אליו נחשים ועקרבים וכל מיני חיות, וכל אחד ואחד היה מביא לו דורון, כסף וזהב ואבנים טובות ומרגליות, כשם שמביאין דורון למלך.

ויאמר העקרב לרבי יוחנן ולאשתו: "קחו לכם ומלאו אמתחותיכם והעגלות וכל מה שיש לכם, מלאו הכל, כדי שיהיה לכם הרבה, שלא תצטרכו לשום אדם! ויעשו כן."

ויאמר רבי יוחנן אל העקרב: "אל נא יחר לאדוני ואדברה אליו – הודיעני, מי אתה ומאין באת?"

אמר לו: "בן אדם הראשון אנוכי, שבא אדם הראשון על כל בהמה וחיה ועוף [יבמות סג, א], וכשבא על אמי הוליד אותי; וכן אני הולך ומתמעט בכל אלף שנה עד סוף האלף, ולאחר האלף אני גדל עד סוף האלף שנים אחרות, ולא הייתי בכלל 'ביום אכלך ממנו מות תמות'." [בראשית ב, יז]

אמר לו רבי יוחנן: "אם בן אדם הראשון אתה, ברכני!"
אמר לו: "המקום יצילך מן הרעות העתידות לבוא עליך!"
תמה רבי יוחנן ואמר לו: "מה הן הרעות העתידות לבוא עליך?"
ולא רצה לומר לו כלום. נפטר ממנו בשלום והלך לו. ורבי יוחנן שב לביתו.

והיה רבי יוחנן עשיר גדול וחכם ואין כמוהו. שמע המלך על חכמתו ושלח אחריו, ושאל לו חכמות ועניינים הרבה, ומצא אותו חכם מחוכם ובנון דבר. והיה המלך אוהב אותו מכל חכמיו.

ואותו המלך לא היתה לו אשה. יום אחד באו לפניו חכמיו ויאמרו לו: "אדוננו המלך, לא נאה לך להיות תמיד בלי אשה, ואין לך בן לישב על כסא מלכותך אחריו. וכשתנוח נפשך, תישאר המלכות בלא יורש ותישאר המלכות ביד איש נכרי, ולא יהיה לך זכר בעולם הזה. לכן יבקשו לאדוננו נערה יפה בכל מדינות מלכותו וישאנה ותהיה לו לאשה."

ולא רצה המלך לשמוע אליהם ליקח אשה, עד שבאו לפניו פעם שניה ושלישית ורביעית, והפצירו בו מאד. אמר להם: "תנו לי זמן שלושה ימים ואשיב לכם דבר."
נתנו לו זמן שלושה ימים.

ביום השני הלך המלך וישב לו בחצרו כשהוא נתפס מאד במחשבות. והנה פרח עורב אחד אליו והביא בין רגליו שערה אחת יפה מאד דומה לזהב. ונפלה על המלך אותה שערה. לקחה והביאה אל חכמיו ביום השלישי ואמר להם: "אתם רוצים, שאקח אשה – אם תוכלו להביא לי אותה אשה, שהשערה הזאת מראשה, מוטב ואשאנה, ואם לא תוכלו – אחתוך ראשיכם!"

אמרו לו: "תנה לנו זמן שלושה ימים לידע מה נעשה."
נתן להם.

ונתייעצו יחד ואמרו: "אין איש בעולם יכול לעשות דבר זה אלא רבי יוחנן, כי הוא יודע כל הלשונות ואין חכם כמוהו בכל הארץ."

באו ביום השלישי אל המלך ואמרו לו: "חכם יש במלכותך ושמך רבי יוחנן, והוא יודע כל לשונות שבועלם, ואין אדם יכול לעשות דבר זה שאתה שואל כי אם הוא."

שלח המלך להביאו לפניו.
ובין כך ובין כך עבר עורב אחד פורח על בית מדרשו של רבי יוחנן והיה צועק ואומר:
"המקום יצילך, רבי יוחנן, מן הרעות העתידות לבוא עליך!"

שמע רבי יוחנן ותמה מאה כי בלשון הזאת בירכו העקרב. אז באו עבדי המלך אליו
ויאמרו: "קום בוא אל המלך, כי הוא שלח אחריך."

ויחרד רבי יוחנן חרדה גדולה ויקם וילך אל המלך וישתחו לפניו.

ויאמר לו המלך: "ידעתי, שאתה חכם ונבון ויודע כל הלשונות שבעולם. ורוצה אני ליקח
אשה, שאין דין מלכות להיות בלא אשה ובלא בנים. לכן לך והבא לי אותה אשה,
שהשערה הזאת מראשה, כי עורב אחד הביא אותה והשליך אותה לפני וידעתי, כי שערת
ראש אשה היא, וחפץ אני בה."

ענה רבי יוחנן ואמר: "שום מלך שר ונגיד לא שאל כדבר הזה, שאתה שואל לבקש אשה
אחת לפי שערה אחת שיש בידך."

אמר לו המלך: "אם לא תביאנה לי, אחתוך ראשך ואהרוג כל אנשי דתך!"

אמר לו רבי יוחנן: "אם כן תנה לי זמן שלוש שנים לבקש אותה ולהביאה אליך."
נתן לו המלך זמן.

הלך רבי יוחנן וציוה אל אשתו ואל בניו וסיפר להם כל המעשה. ויבכו בניו ואשתו
על דאגת לבו. נטל רשות מהם והלך לו דרך אותו יער דבי עילאי, כי אמר: אולי ייקרה
לפני העקרב שגידלתי ורוממתי. ונשא עמו שלוש חלות לחם ועשרה זהובים. נכנס בתוך
עבי היער ופגע כלב אחד גדול מאה ולא ראה כמוהו מימיו, כי הבהמות שכאותו יער היו
משונות וגדולות מאד. והיה הכלב צועק ומתאנח ואומר: "רבונו של עולם! יצרתני כלב
גדול ומשונה, ולא יכולתי למצוא אוכל די סיפוקי, כי אין הקומץ משביע את הארי. ואילו
הייתי קטן כמו כלבים אחרים, הייתי מתפרנס בדבר מועט. ואתה רחום וחנון על כל
מעשיך, וכי בראתני למות ברעב?"

ענה רבי יוחנן ואמר לו: "לא בראך הקדוש כרוך הוא למות ברעב, כי רחמיו על כל
מעשיו. טול חלת לחם שיש לי ואכול!"

לקח הכלב אותה ואכלהו ואמר: "המקום יצילך מכל מיני פורעניות העתידות לבוא עליך,
ויתן לי הזדמנות שאוכל לגמול לך כחסד שעשית עמדי!"

הלך לו רבי יוחנן ופגע בעורב אחד גדול שאין כמותו צועק וגונח ואומר כאשר אמר הכלב.
ונתן לו רבי יוחנן החלה האחרת שהיתה לו. ובירכו העורב כאשר בירך הכלב.

הלך רבי יוחנן לדרכו ויצא מן היער וראה לפניו נהר אחד. הלך וישב על שפת הנהר ואכל
שם החלה שנשארה לו ושתה מן המים. וראה כנגדו דייג אחד במים. ואמר לו הדייג:
"רוצה אתה לקנות מה שתעלה מצודתי?"

אמר לו: "הן." ושאל אותו: "בכמה תתן אותו לי?"

אמר לו הדייג: "באותם עשרה זהובים שיש בכיסך!"

תמה רבי יוחנן ואמר: מי סיפר לזה, שיש עשרה זהובים בכיסי? אין זה כי אם מאת האלהים! לקחם ונתנם לו. עלתה מצודתו והיה בה דג גדול ויפה מאד והיה שווה מאה זהובים.

כשראה הדייג את הדג הגדול, חרה לו עד מוות על מכרו אותו בזול מאד. בא הדייג והשליך את הדג לפניו, נשתטח הדג לפני רבי יוחנן ואמר לו: "אדוני, אתה רואה בעיניך, כי אני גדול ואין יכולת בידך להביאני אנה ואנה. ואם תרצה לאכול ממני, מחתיכה קטנה יש לך הרבה. עשה הישר והטוב והשליכני אל הנהר אשר הוצאתי משם, ובעזרת השם אשלם לך משכורתך, ויהיה אלהים עמך ויצילך מכל הרעות העתידות לבוא עליך, ויתן לי מקום לגמול עליך כחסד שעשית עמדי!"

קם רבי יוחנן והשליך אותו אל תוך הנהר. והדייג ראה, והיטב חרה לו, ואמר לו: "מדוע עשית כן להשליכו אל הנהר? עתה הסכלת עשה, כי הוא היה שווה מאה זהובים."

אמר לו רבי יוחנן: "כך עלה בדעתי לעשות, משום דכתיב: 'ורחמיו על כל מעשיו'." [תהלים קמט, ה]

קם רבי יוחנן והלך לו על שפת הנהר. וראה מעבר הנהר כרך גדול ויפה ויושב על הנהר. ובפני הכרך היו שם שתי נשים, האחת היתה מלכה מן אותו כרך וצדקת מאד והיתה בתולה ואיש לא ידעה, והיא אשה יפה אין כמוה ככל הארץ, והאחרת היתה שפחתה.

אמרה המלכה אל שפחתה: "ראי, זה הצדיק שבעבר הנהר, והוא בא אחרי ורוצה הוא להוליכני עמו וליתן לי מלך אחד רשע אין כמוהו. אמנם לא ראה אותי מימיו ולא שמע עלי, אך עורב אחד לקח שערה משערות ראשי והביאה אליו, והוא שלח זה הצדיק אחרי. וידעתי כי אלך עמו, אם יוכל לעשות לי שלושה דברים, שאשאל ממנו. לכי ואמרי לספן להביאו אלי."

הלך הספן והביאו לפני המלכה. עמד רבי יוחנן לפניו וישתחו לה וישאל לה לשלום.

ותאמר לו: "ברוך אתה בבואך! מאין באת ולאן אתה הולך?"

אמר לה: "מארץ רחוקה באתי לבקש אשה אחת, אשר שערות ראשה דומות לשערה הזאת שאני נושא והובאתי הנה."

אמרה לו: "שב עמנו חודש ימים ונשיב לך דבר."

וישב עמה. ותצו המלכה לאשר על ביתה לשים עיניו על רבי יוחנן. ויקחהו וירחצהו ויסוכהו, ויתן לו לאכול ולשתות מכל טוב.

ויהי מקץ חודש ימים, ויבוא רבי יוחנן אל המלכה ויאמר אליה: "אדונתי, הגידי לי, אם אוכל למצוא במלכותך מה שאני מבקש."

אמרה לו: "הן, אני האשה הניצבת לקראתך שאתה מבקשו וזה לך האות, ששערותי דומות לשערה שאתה נושא. ודע כי אלך עמך, אך צריך אתה לעשות לי שלושה דברים, אם תרצה שאלך עמך."

אמר לה רבי יוחנן: "אל תאחרי אותי ויי הצליח דרכיך בואי עמי והצילי כל ישראל, כי עיני כל ישראל עלי: אם לא אביאך אל המלך בתוך ארבעה חדשים, דעי כי הוא יאבד שארית שונאיהם של ישראל."

אמרה לו: "שני דרדורים יש לי, רוצה אני שתביא לי האחד מלא מים של גיהנום והאחר מלא מים מגן עדן!"

בכה רבי יוחנן ואמר: "מי יוכל לעשות זאת?"

אמרה לו: "אם לא תעשה כן, לא אלך עמך."

אמר לה: "אם כן, הביאי אותם שני דרדורים ואעשה כיכלתי!"

הביאו לו ועבר הנהר והלך עד שבא אל יער דבי עילאי וישב שם ובכה במר נפש והתפלל לפני הקדוש ברוך הוא ואמר לפניו: "רבנו של עולם! יהי רצון מלפניך שתשלח לי העורב אשר נתתי לו מלחמי ונדר לי לשלם גמולי!"

בין כך ובין כך בא העורב פורח עליו ואמר לו: "הנני, אדוני, הנני מוכן למשלחתך, גזור עלי ואקיים, כי שמע יי את קולך וראה את עֲנִיָהּ."

אמר לו רבי יוחנן: "ברוך יי אשר לא עזב חסדו ואמיתו מעם עבדו, אנוכי בדרך, נחני בית האשה אשר ביקשתי."

לקח הדרדורים ותלה אותם על צואר העורב ואמר לו: "תביא לי אחד מלא מים של גן עדן והאחר מים של גיהנום."

אמר לו: "כן אעשה, כאשר דיברת."

וישלח העורב מאתו וילך לדרכו, ויבוא העורב ויטבול כתוך נהר גיהנום וימלא האחד ממי הנהר. והיו המים רותחים מאד וחמים ביותר, עד כי לא יוכל אדם לשים אצבעו במים מפני חמימותם. ואלמלא רחמי שדי עליו בזכות הצדיק, היה נשרף. ומשם הלך אל הנהר ההולך בתוך גן העדן וימלא האחר מאותם המים, ויטבול במים וירחץ כל גופו וישב בשרו ויירפא מן החבורות והפצעים אשר היו לו ממי הגיהנום. נטל הדרדורים והלך ובא אל רבי יוחנן ואמר לו: "אדוני, אני עשיתי כאשר צויתני; ולך לשלום, ואלהי ישראל יצילך מכל רע!"

לקח רבי יוחנן הדרדורים והלך ובא אל המלכה ואמר לה: "אדונתי, הנה הדרדורים מלאים מי גן העדן ומי גיהנום כאשר שאלת."

לקחתם המלכה מידו ותרא המים ותכירם, כי אותם המים של גיהנום היו חמים ביותר וסרוחים מאד, ואותם של גן עדן קרים מאד וריחם כריח של בשמים. שמחה המלכה שמחה גדולה ואמרה לו: "יהי מכירך ברוך! עוד דבר אחד יש לי שצריך אתה לעשותו [בהביאו ממי גיהנום וגן עדן מילא כבר שתים משלוש בקשותיה], הנה כבר עברו עשרים וחמש שנים שמת אבי ונתן לי טבעתו מעל ידו, והיתה בה אבן טובה אחת לא היתה כמותה בכל העולם. יום אחד הלכתי לשוט על פני הנהר, ונפלה הטבעת מידי אל תוך הנהר. וביקשתי עבדי ויעשו שֹׁכר [=סכר] במים, ויוליכו המים בדרך אחר ולא מצאוה. ואם תוכל להביאה אלי, אלך עמך בלא איחור."

אמר לה רבי יוחנן: "מי יוכל לעשות זאת? דבר שנאבד בנהר וכבר עברו עשרים וחמש שנים, היאך יוכל אדם למצוא אותו?"

אמרה לו: "אם לא תביאנה אלי, לא אלך עמך."

הלך רבי יוחנן אל שפת הנהר עד מקום אשר השליך הדג שקנה לתוך הנהר וישב שם ובכה והתפלל לפני הקדוש ברוך הוא ואמר: "יהי רצון מלפניך, יי אלהי ישראל, שתשלח לי הדג, שנדר לגמול לי מה שעשיתי לו."

עודנו מדבר ומתפלל, והדג בא ואמר לו: "אדוני, שמע אלהים תפילתך, והנני מוכן לעשות רצונך, וידעתי את אשר אתה מבקש, ויודע הצור, כי אין אותה טבעת ברשותי, אבל אני יודע ומכיר אותו הדג שלקחה, ועודנה ברשותו. וצריך אני להזמינו לדין בפני הלויתן, כי אספר לו כל המעשה ושכל ישראל תלויים באותה טבעת; ובעזרת הבורא הוא ישלם [פירוש: ימסור (בהשפעת הלשון הערבית)] לי אותה."

הלך לו אותו הדג ובא לפני הלויתן ואמר לו: "אדוני, שמעני, יש צדיק אחד עומד על שפת הנהר. וסיפר לו כל המעשה."

אמר לו הלויתן: "לך והבא אותו דג ונשאלה את פיו, אם הוא יודע היכן היא אותה טבעת, ואבקש פניו לשלם אותה לך."

הלך והביאו לפני הלויתן. ואמר לו הלויתן לאותו הדג: "יש לך טבעת אחת שמצאת באותו זמן ושלם אותה אל זה הדג, והוא ישאנה אל צדיק אחד העומד על שפת הנהר, וכל ישראל שרויים בצער בשביל אותה טבעת."

הלך אותו הדג ונתנה לדג אחר, ואותו דג הביאה אל רבי יוחנן; וכשהקיא אותה מפיו, בא חזיר אחד גדול ולקח אותה טבעת ובלעה והלך לו.

בכה רבי יוחנן במר נפש ויצעק ואמר: "אוי לי, אוי לי!"

גם הדג היה כעוס מאד ואמר אל רבי יוחנן: "לא אוכל עוד לעשות לך שום דבר בזה העניין, אלא המקום יתן לך משאלות לבך ויוציאך מצרה לרוחה!"

ונפטר הדג והלך לדרכו.

ורבי יוחנן היה מתפלל ואומר: "רבנו של עולם! גמלתי חסד לכלב אחד, והוא נדר לי לשלם לי מה שעשיתי עמו; יהי רצון מלפניך, שתביאנו אלי ונלך אני והוא לבקש אותו חזיר, אם נוכל למצוא אותו."

ובין כך ובין כך שהוא מדבר, בא אותו כלב נובח וצועק ואומר: "אדוני, שמע אלהים את קולך ואת תפילתך, וישלחני אלהים לפניך; והנה עשיתי שאלתך ובקשתך: פגעתי אותו חזיר אשר לקח הטבעת בפניך והרגתיו, וקרעתי את קרבו ובני מעיו הוצאתי מחוץ לגופו, והנם מונחים על הארץ והטבעת בתוך המעיים. לך עמי ואוליכך שמה ותפתח הבני-מעיים ותמצאנה בתוכם."

הלך רבי יוחנן אחריו ומצאו את החזיר מת, כאשר אמר, ויפתח את בני מעיו וימצא את הטבעת בתוכם. נטל הטבעת והלך לדרכו ושמח שמחה גדולה.

ובא רבי יוחנן אל המלכה ונתן לה הטבעת; וכשראתה אותה, לקחה אותה ונשקה אותה ושמחה שמחה גדולה.

אמר לה רבי יוחנן: "הואיל והצליח יי את דרכי, שלחני ונלכה יחד אל מקומי ולארצי, כי עשיתי כל מה שביקשת ממני; לכן עשי הישר והטוב ואל תאחרי אותנו!"

אמרה לו: "הואיל ומיי יצא הדבר, לא אוכל לדבר אליך רע או טוב, אלא אלך עמך לכל מקום שתרצה להוליכני."

ויקומו וילכו שניהם יחדיו ויבואי עד מקום המלך אשר שלח אחריה.

וישמע המלך כי הם באים, ויעל לקראתם הוא ופרשיו עמו, ויביאו אותם אל בית מלכותו.

וכשבאו אל בית המלך, שמע רבי יוחנן, שאשתו מתה ובניו הלכו בשבי ואיבדו כל מה שהיה להם, ולא נשאר להם מאומה; כי אותם חכמים, שהיו מתקנאים באביהם, גזלו כל ממונם ושבו אותם. וכשמע רבי יוחנן כך, צעק ובכה על מות אשתו ועל שבי בניו. ויבואו כל מכיריו לנחמו, וגם המלכה דיברה על לבו לנחמו. וישלחו להביא את בניו, אשר היו מחזירים על הפתחים. וכשמעו שבא אביהם, ויביאום אליו וישמחו האב והבנים שמחה גדולה. ויספרו לו את כל התלאה אשר מצאתם. וילבישם ויאכילם ויהיו עמו.

והיה רבי יוחנן אהוב ונחמד בעיני המלך, כי הביא לו אשה יפה וטובת מראה, לא היתה כמוה בכל מלכותו. ורצה המלך לכנסה מיד ולהכניסה לו לחופה, וענתה ואמרה אותה צדקת: "לא כן ייעשה במקומנו, לדבר אל אשה ולהכניסה מיד לחופה; אלא תן לי זמן שנים

עשר חודש, כי כן ימלאו ימי מרוקי הבתולות, ששה חדשים בשמן המור וששה חדשים בבשמים ובתמרוקי הנשים, ובוזה ראויה הבתולה לבוא אל המלך."

ויאמר לה המלך: "כל שאלתך ובקשתך אמלא; עשי כטוב בעיניך!"

ותעש כן.

ויהי רבי יוחנן אהוב ונחמד מאד בעיני המלך והמלכה. ויסר המלך את טבעתו מעל ידו ויתנה לו. וישימהו לאדון לכל ביתו ומושל בכל אשר לו. ויקנאו בו החכמים ויאמרו איש אל רעהו: אם לא נשים עצה להרוג את רבי יוחנן, עתה יגמול לנו את כל הרעה אשר גמלנו לו ולבניו.

ויקימו ויארכו לו ויכוהו ויחתכו אותו איבר איבר. ויישמע הדבר בית המלך, כי נהרג רבי יוחנן וכי חתכו אותו איבר איבר; ויתעצבו מאד המלך והמלכה. ותאמר המלכה: "הוליוני אל המקום, שהאיברים שם."

הוליוני אותה ולקחה כל איבר ואיבר וחיברה אותם יחד, כאשר היו בתחילה. ולקחה הטבעת שלה ונגעה האבן בפצעים ונתחברו העצמות והגידים בכוח האבן שהיתה בתוך הטבעת. וגם לקחה מן המים של גן עדן ורחצה כל בשרו. ונתרפא, וישב בשרו כבשר נער קטן. ואז שכבה עליו ותשם פיה על פיו ונשקה אותו. ותתפלל אל הקדוש ברוך הוא, וישמע אליה אלהים והחזיר לו את נשמתו, ויחי ויקם על רגליו.

וכשראו כך, שהיא מחיה מתים, תמהו ופחדו ורהו ממנה. ויאמר המלך: "אם כן הוא, נלך ונילחם אל כל סביבותינו; אם איהרג במלחמה, היא תחיה אותי!"

מה עשה המלך? הלך הוא וכל שריו ועבדיו וחכמיו לצור על מלך אחד, ויערכו אתו מלחמה גדולה. וייהרג המלך וכל שריו ועבדיו. ויבואו אל המלכה ויאמרו לה: "בואי והחיי את המלך ושריו ועבדיו, כי הם נפלו בחרב."

הלכה לשם עם רבי יוחנן ועשתה להם כאשר עשתה לרבי יוחנן; ולקחה המים של גיהנום וזרקה עליהם ונשרפו כולם.

אמרה להם: "ראו את נפלאות אלהים, כי לא ממני החכמה והדעה להמית ולהחיות, כי האלהים הוא ממית ומחיה ומוחץ ומרפא ומשפיל ומרומם; ולא נאה לפניו להחיות אלו הרשעים, כשם שהחיה זה הצדיק. ולא ידעתי לעשות עוד מאומה."

הלכו הכל לביתם, ונשארה המלכות בלא מלך. נתנו עיניהם ברבי יוחנן והמליכו אותו עליהם, כי מתו כל האנשים המבקשים את נפשו. ויתנו לו את הצדקת לאשה. וחיו יחד ימים רבים בשלום ובהשקט והולידו בנים ובנות.

ועל זה נאמר: 'שלח לחמך על פני המים כי ברוב הימים תמצאנו'. [קהלת יא, א]